3. 1968-69-ம் ஆண்டிற்கான வரவு-செலவுத் திட்டம்—பேரவைமுன் வைத்தல்.

மாண்புமிகு திரு. சி. என். அண்ணாதுரை : மாண்புமிகு பேரவைத்தலைவர் அவர்களே, 1968–69-ம் ஆண்டுக்குரிய வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளை [a] இப்பேரவையின்கண் வைத்திட வேண்டி நான் முன்வந்துள்ளேன். 1966–67-ம் ஆண்டிற்கான இறுதிக் கணக்குகளும், [a] 1967–68-ம் ஆண்டிற்கான திருத்த மதிப்பீடுகளும் [a] இதனுடன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இன்றைய சமுதாயத்தில், அரசு ஆற்ற வேண்டிய பங்குபற்றிய நமது எண்ணங்களிலே ஏற்பட்ட கருத்துப் புரட்சிக்கிணங்க, சில ஆண்டுகளாகவே, வரவு-செலவுத் திட்டம், அரசின் வரவினங்களையும் செலவினங்களையும் குறிக்கும் வெறும் விவர அறிக்கையாக நிலவிய நிலை மாறிவிட்டது. குடியாட்சியில் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசின் குறிக்கோள்களையும் கோட்பாடுகளையும் எய்துவதற்கு ஏற்ற வலிமை வாய்ந்த ஒரு கருவியாகவே, தற்கால வரவு-செலவுத் திட்டம் அமைகிறது. இவ்வரசின் ஓராண்டு நிறைவோடு, இவ்வரவு-செலவுத் திட்டமும் இணைந்து அமைகிறதாதலின், நடப்பு ஆண்டின் திருத்த மதிப்பீடுகளும், வரும் ஆண்டின் வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளும், மக்கள் முன் சிறப்புற வைத்த கொள்கைகளை அரசு நிறைவேற்றுவதில் எவ்வாறு பயன்படும் வண்ணம் அமைந்துள்ளனவென்பதை இத் தருணத்தில் சற்று விரிவாக நான் விளக்க வேண்டுமென இப்பேரவை எதிர்பார்ப்பது சாலப் பொருத்தமாகும்.

பொருளாதாரப் பின்னணி.

2. அவ்வாறு செய்யும்போது, இந்த அரசு பதவி ஏற்குங்காலையில், நாட்டிலே நிலவிய பொருளாதார நிலையைப் பற்றி, இம்மாமன்றத்தின் நாட்டத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டியிருப்பதை இம்மன்றம் பொறுத்தருளுமென நம்புகின்றேன். அவ்வமயம் மூன்றும் திட்டம் முழுமையாக நிறைவு பெற்று, நான்காம் திட்டம் முடிவு செய்யப்படுமா என்கிற ஐயப்பாடு தெளியாமலே ஆண்டு ஒன்றும் கடந்து நின்றது. நிதியளவில் பார்க்கும்போது, மூன்றும் திட்டம் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மேலாகவே நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தது. முதற்கண் 7,500 கோடி ரூபாய் மட்டுமே வகை செய்யப்பட்டிருந்த நிதி ஒதுக்கத்திற்கு மாறாக 8,630 கோடி ரூபாயளவில் செலவினம் உயர்ந்திருந்தது. இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான கூடுதல் வரியினங்களை ஏற்றதன் மூலம், தங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட தியாகத்தையும் நாட்டு மக்கள் செய்து முடித்தார்கள். அத்திட்டத்தில் திரட்டக்கருதியிருந்த 1,710 கோடி ரூபாய் கூடுதல் வரிகளுக்கு மாறாக, மத்திய, மாநில அரசுகள் கூடுதல் வரிகளின் வாயிலாக 2,880 கோடி ரூபாயளவிற்கு நிதி வசதிகளைத் திரட்டின. முதற்கண் மதிப்பிடப்பட்ட 1,100 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மாறாக, மத்திய அரசு மட்டும் விதித்துச் செயல்படுத்திய வரிகளின் மூலம் 2,270 கோடி ரூபாயளவிற்கு மக்கள் மீது கூடுதலாகச் சுமை ஏற்றப்பட்டது. செழுங்குடி மக்கள் மீது விழும் வருமான வரி, நிறுவன வரி (Corporation Tax) சொத்து வரி போன்ற நேர்முக வரிகள் மூலம் 320 கோடி ரூபாய் மட்டுமே மத்திய அரசு திரட்டியது. எஞ்சிய தொகை, பாமர மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கைச் செலவின் மீது கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்த வல்லதும், உற்பத்திச் செலவுகளை பெருமளவிற்குக் கூட்டும் வகையிலுமுள்ள ஆயத் தீர்வை, சுங்க வரிகள், இரயில் கட்டணங்களில் செய்த சரிக்கட்டுதல்கள் போன்ற மறைமுக வரிகளின் வடிவில் எழுப்பப்பட்டது. நிதி அளவில் திட்டம் எதிர்பார்த்த அளவிற்குமேல் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தாலும் முக்கியமான துறைகளில் குறிக்கோள் அளவுகள் பெருமளவிற்கு எய்தப்படவில்லை. 1964–65-ம் ஆண்டு ஒன்றைத் தவிர, மூன்றும் திட்டக் காலத்தில் வேளாண்மை விளைச்சல் எந்த வகையிலும் உயரவில்லை. 1965–66-ல் 10 கோடி டன் உணவு உற்பத்தி

---

[a] 51–89-ம் பக்கங்களில் இணைப்புகள் அச்சிடப்படஉள்ளன.

90–49-ம் பக்கங்களில் முதலமைச்சருடைய உரையின் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பும் இணைப்புகளும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

செய்ய வேண்டும் என்பது குறிக்கோள் அளவு. ஆனால் 7·3 கோடி டன் உணவு தானியங்கள் மட்டுமே உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. நாட்டு வருவாய் (National Income) ஆண்டுதோறும் சராசரி 5 சதவீதம் வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமென்கிற குறிக்கோள் அளவிற்கெதிராக 2·8 சத வீத அளவில் மட்டுமே வளர்ச்சி அடைந்து. மக்கள் தொகை நிலையாக வளர்ச்சியடைந்து வந்ததால், நபர்வாரி வருவாய், மூன்றும் திட்டத்தில் ஆண்டிற்குச் சராசரி 0·3 சதவீத அளவில் மட்டுமே வளர்ச்சி யடைந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டது. இவ்வாறுக, மலைப்பு எய்தும் அளவிற்கு செலவு செய்யப்பட்டிருந்தும், கூடுதல் வரிகளின் வடிவில் மக்கள் கணிசமான அளவிற்கு அல்லல்பட்ட போதிலும், நமது மக்களின் வாழ்க்கை நிலை எவ்வகையிலும் வளர்ச்சி பெறவில்லை. வேளாண்மை உற்பத்திப் பெருக்கம் நிறைவேறுத போனதோடு, திட்டத்தின் பெயரால் பெருந் தொகைகள் செலவிடப்பட்டதும் ஒன்று சேர்ந்து, விலைவாசிகளின ஏற்றத்தை மேலும் உயர்த்தி பெரும்பான்மையான மக்களைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தின. மூன்றும் திட்டக் கால அளவை முழுமையாக எடுத்துக் கொண்டால், அதற்கு முந்திய 10 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட விலைவாசி உயர்வினைவிட மிக அதிக அளவில், 36·4 சதவீத அளவிற்கு விலைவாசிகள் உயர்ந்தன. இவ்விலைவாசிகளின் பொதுவான ஏற்றம் ஒருபுறமிருக்க, உணவுப்பொருள்களின் விலைவாசிகள் மட்டும் 48 சதவீதம் உயர்ந்தன. விலைவாசிகள் துறையில் 1966-67-லும் எவ்வித மேம்பாடும் காணப்படவில்லை. 1966 ஜூன் திங்களில் ரூபாயின் நாணய மாற்று வீதம் குறைக்கப்பட்டதால், நிலைமை மேலும் சீர்கேடுற்றது. அதன் காரணமாக, 1966-67-ல் விலைவாசிகளின் அளவு 16·5 சதவீதம் உயர்ந்தது. உணவு தானிய விலைகளின் செங்குத்தான ஏற்றத்தினுலும், வேளாண்மை உற்பத்தியின் வீழ்ச்சியினுலும், பாமர மக்களின் வாங்கும் திறன் கடுமையாகக் கரையமுற்பட்டது. இதன் விளைவாகத் தொழில் துறைப் பொருள்களின் தேவை பெரிதும் சரிந்து, தொழில்களில் மந்த நிலையும் வேலையின்மையும் மலிந்தன. இவ்வண்ணம் பலதொழில்களில் உற்பத்தித் திறன் ஒருபுறம், விஞ்சிய நிலையை அடைந்திருந்தும், அதே நேரத்தில், மறுபுறம் மக்களின் தேவைகள் நிறைவேற்றப்படாமலுள்ள முரண்பாடான நிலையொன்று உருவாயிற்று. இவ்வாறுன ஒரு நிலை ஏற்படாமல் காப்பதே திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்தின குறிப்பிட்ட நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும் எனினும், இந்நிலை ஏற்பட்டது விந்தையே.

3. இதுதான், இந்த மாநில அலுவல்களை நடத்துவதற்கு நாங்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டபோது எங்களை எதிர்நோக்கியிருந்த பொருளாதார நிலையாகும். நமது மக்கள் முன் நின்ற சிக்கல்களுக்குச் செவ்விய முறையில் தீர்வு காண்பது முற்றிலும் மாநில அரசின் அதிகார வரம்புக்குள் இல்லை என்பதும் விரைவில் தெளிவாகியது. அரசியலமைப்பில் செய்துள்ள அதிகார வரம்பின்கீழ், நாணயச் செலாவணியை முறைப்படுத்துதல், வங்கி அலுவல்கள், அயல்நாட்டு வாணிபம் ஆகிய துறைகளுக்குப் பொறுப்பு வகிக்கிற மத்திய அரசு மட்டுமே, நமது பொருளாதாரம் எந்த வழிகளில் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்று வரையறுக்கும் நிலையிலுள்ளது. மக்களின் நலனைக் கருதி இந்த அரசு அவசியமென்று கருதக்கூடிய திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசு பொருத்தமான பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளின் வாயிலாக ஆதரவு அளித்தாக வேண்டும். இந்தச் சூழலில் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெருக்கும் பணி, மத்திய மாநில அரசுகளின் கூட்டுப் பொறுப்பாகுமென்பதும் இதில் மத்திய அரசின் பங்கு மேலோங்கி நிற்பதும் வெள்ளிடை மலையாகும். எனவே, நமது மக்களை எதிர்நோக்கியுள்ள பொருளாதார இடர்ப்பாடுகளுக்குத் தற்போதைய இவ்வரவு-செலவுத் திட்டம் செவ்விய முறையில் துயர் தணிப்பு அளிக்கிறதா என்று முடிவு செய்கின்ற நேரத்தில், குறைந்த அளவே பங்குள்ள மாநில அரசு ஒல்லும் வகையில் மக்களின் நலன் கருதித் தன்னிடம் எதிர்பார்க்கப்படுகிற அனைத்தையும் ஆற்றியுள்ளதா என்பதை இம்மாமன்றம் ஆய்வு செய்தால், அது நனிமிகப் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

1968 பிப்ரவரி 28]

பொருளாதார வளர்ச்சியில் மாநில அரசின் பங்கு.

4. பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதில் மாநில அரசின் பெரும் பொறுப்புகள் எவையென்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவது கடினமானதல்லவென்பது எனது கருத்தாகும். பற்பல வளர்ச்சிப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு, ஏற்றதும் தகவும் உள்ள தொழில் நுட்ப-நிர்வாக அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கிக் கொள்வது மாநில அரசின் முக்கிய முதற் பொறுப்பாகும். அப்பால், திட்டமிட்ட பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படுங்காலத்தில் முளைக்கின்ற புதிய பொறுப்புக்களையும் இடையிலே எழுகின்ற அறைகூவல்களையும் ஏற்கும் வகையில், இந்த அமைப்பைச் செவ்விய முறையில் இடைவிடாது பேணி வரவேண்டியுள்ளது. குறித்த முறைக்கிணங்க, பாசனம், மின்சாரம், வேளாண்மை விளைச்சல் போன்ற முக்கிய துறைகளில் திட்ட வேலைகளை நிறைவேற்றிச் செல்லத்தக்க நிர்வாக இயந்திரமொன்றினை நமது மாநிலத்தில் உருவாக்கியுள்ளோம் என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். திட்டத்தில் அடங்கிய வேலைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக மாநில அரசு இயன்ற பெருமளவிற்கு நிதி வசதிகளை வகை செய்யும் பொருட்டு, பொதுவாகத் திட்டத்தின்பாற் படாத செலவினங்களையும், குறிப்பாக வளர்ச்சித் தலைப்பின்பால் வாராத செலவினங்களையும் வரம்புகளுக்குள் கண்டிப்பாக நிறுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தைக் குறித்தும் முதன்மையாக நாட்டம் செலுத்த வேண்டும். திட்டத்திற்குத் தேவையான நிதி வசதிகளை இயன்ற அளவிற்கு ஒதுக்கும் வகையில், இம் மாநிலத்தில் வளர்ச்சித் தலைப்பின்பாற்படாத செலவினங்களைப் பெரும் அளவிற்குக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளோம் என்பதையும் மெய்ப்பித்துக் காட்ட முடியும். திட்டத்திற்கு உறுதுணையாயிருக்க வேண்டுமென்கிற நமது அவாவில், வளர்ச்சிச் செலவினங்களின் கீழ்வரும் பேணுதற் செலவுகளையும் (Maintenance Expenditure) வரம்பிற்குள் நிறுத்துவதில் விழிப்புடன் இருந்துவந்துள்ளோம். தனது நிதி வசதிகளை இவ்வாறு பாதுகாத்து வருவது ஒரு புறமிருக்க, திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான கூடுதல் நிதி வசதிகளையும் மாநில அரசு திரட்ட வேண்டுமென எதிர்ப்பார்ப்பது இயற்கையே. இத் துறையிலும் நமது மாநிலத்தின் சாதனை, எவ்விதக் கோல் கொண்டு அளப்பினும் செவ்விதாய்—பாராட்டுதற்குரியதாய் உள்ளது. நான்காம் திட்ட முதற் குறிப்பில், 1970-71-ல் முடிவடைகிற ஐந்தாண்டுக் கால அளவில், 825 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மாநிலங்கள் கூடுதல் நிதி வசதிகளைத் திரட்ட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. நமது மாநிலத்தின் நான்காம் திட்ட முதலீடு 564 கோடி ரூபாயென இறுதி செய்யப்பட்டது. இது, அனைத்து மாநிலத் திட்டங்களுக்காக எதிர்பார்க்கப்பட்ட மொத்த முதலீட்டில், 8 சதவீதமாக அமைந்தது. இவ்வாறிருப்பினும், நமது மாநிலம், மாநிலங்கள் அனைத்தும் சேர்ந்து திரட்ட வேண்டிய கூடுதல் வரி வசதிகளில் 12·5 சதவீதமாக அமைகின்ற, 105 கோடி ரூபாய் அளவிற்குக் கூடுதல் நிதி வசதி திரட்டுமாறு வேண்டப்பட்டது. கூடுதல் நிதி வசதிகளைத் திரட்டுவது குறித்து நமக்கு விதிக்கப்பட்ட குறிக்கோள் அளவு, நாம் இத் துறையில் ஏற்கெனவே எடுத்துள்ள முயற்சியுடனும், நமது திட்ட அளவுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து மிக அதிகமென்றே தோன்றுகிறது. ஆயினும் நமது மாநில முன்னேற்றத்திற்கு மிகத் தேவையெனக் கருதப்படுகிற குறைந்த அளவுத் திட்டம், நிதி வசதிக் குறைவினால் தடைப்பட்டு நின்றுவிடக் கூடாதே என்கிற கவலையினால் இக் குறிக்கோள் அளவினை முந்தைய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. திட்டத்திற்கு வேண்டிய நிதி வசதிகள் அனைத்தையும் திரட்டுவதாக மாநிலங்கள் உற்சாகத்துடன் வாக்களித்துவிட்டு, தங்கள் வாக்குறுதியைப் பின்னர் நிறைவேற்ற முயல்வதேயில்லையென்று பொதுவாகக் குறை கூறப்படுவதை நாம் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறோம். நான்காம் திட்டத்திற்கு இறுதி வடிவம் கொடுப்பது தள்ளிப் போடப்பட்டிருப்பினும், ஆண்டுத் திட்டங்களில் செய்துள்ள முதலீடுகள், திட்ட ஆணைக் குழுவினால் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ள ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முதலீடுகளைக் காட்டிலும் கணிசமான அளவிற்குக் குறைவாக இருப்பினும், இம் மாநிலம் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி திரட்டும் குறிக்கோள் அளவுகளைப் பெருமளவிற்கு நிறைவேற்றியுள்ளதென்பதை வலியுறுத்திச்சொல்ல

விரும்புகின்றேன். 1965 நவம்பர் திங்களில், முன்னைய அரசினால் விதிக்கப்பட்ட பற்பல வாரியினங்களின்மூலம், சுமார் 50 கோடி ரூபாய் கூடுதல் வருவாய் கிட்டுமென்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டச் செயற் குறிப்புகளின் பகுதியாக, கடந்த ஜூன் திங்களில் இப் பேரவை ஏற்றுக்கொண்ட வரியினங்களின் வாயிலாக, 1970–71-ல் முடிவடையும் கால அளவில், 32 கோடி ரூபாய் மேலும் வருவாய் கிட்டும். எனவே, திட்ட ஆணைக் குழு விதித்துள்ளபடி கூடுதல் வரி விதிப்பின் மூலம் திரட்ட வேண்டிய 105 கோடி ரூபாய் குறிக்கோள் அளவில், நாம் ஏற்கனவே மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் மூலம் 82 கோடி ரூபாய் கிட்டும். அதாவது, இம் மாநிலம் தனது குறிக்கோள் அளவில் 80 சதவீத அளவினை நிறைவேற்றியுள்ளது. எனக்குக் கிடைத்துள்ள தகவல்படி, நான்காம் திட்டத்திற்கான நிதி வசதிகளைத் திரட்டுவதைப் பொறுத்தவரையில், வேறு எந்த மாநிலமும், நமது மாநிலத்தைப் போன்று இந்த அளவிற்குச் சிறப்புறச் செயல்படவில்லையெனத் தெரிகிறது.

5. மாநில அரசு, தனது சொந்த நிதி வசதிகளையும் மத்திய அரசு வகை செய்கிற நிதி வசதிகளையும் பயன் படுத்துங்காலையில், திட்டம் குறித்த பொருத்தமான முறைவைப்புகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்றும் பொருளாதார நிலையைப் பெருமளவில் உரமூட்டுவதற்கு உதவியாய் அமையாத, நேரடியாகவோ அன்றி மறைமுகமாகவோ—ஆதாயம் தாராத புறக்கோலத் திட்டங்களில் நிதி வசதிகளைக் குறிப்பாக விரயம் செய்யக்கூடாது என்றும் எதிர்ப்பார்ப்பது நியாயமெனதேயாகும். இந்தக் கோணத்தில் நின்று பார்த்தாலும் விரயமாகிற திட்டங்களை நாம் தவிர்த்திருப்பதோடு, நம்முடைய திறமைக்குள் செவ்விய முறையில் நிறைவேற்றி, நிர்வகிக்கக்கூடிய திட்டங்களில் மட்டுமே நாம் நாட்டம் செலுத்தியிருக்கிறோம். இந்தத் திட்டங்களே, பொதுவாக நமது மாநிலப்பொருளாதாரத்தை வளமாக்கும் சிறந்த திட்டங்களாகும். பெரியதொரு திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதால் மக்களின் வாங்கும் திறன் பெருமளவில் விஞ்சும். எனவே, இன்றியமையாப் பொருள்களின் விலைவாசிகளை உரிய வரம்புகளுக்குள் நிறுத்தும் பொருட்டு, அவற்றை முறைப்படுத்தி வழங்குவதற்கான செவ்விய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். இந்தத் துறையிலும், கடந்த ஆண்டில் மாநில அரசு தனது பொறுப்புக்களைச் சீரிய முறையில் நிறைவேற்றியுள்ளது என்பதை அழுத்தமுடன் கூற விழைகிறேன். உணவுதானியக் கொள்முதல் திட்டத்தைச் செவ்விய முறையில் செயல்படுத்தியதன் வாயிலாக, தானியங்கள் இடையீடின்றி வழங்குவதற்கான ஒரு நிலைமையை உருவாக்க முடிந்தது. நாட்டின் வேறெந்தப் பகுதியையும்விட, உணவு தானியங்களின் வெளி அங்காடி விலை நமது மாநிலத்தில் நியாயமான அளவில் நிலைபெற்றுள்ளது.

மத்திய உதவியின் பங்கு

6. இங்ஙனமெல்லாம் செயலாற்றி வந்திருப்பினும், நமது மாநிலத்தில் வளர்ச்சி வேகம் தணியாது உயர்ந்த வண்ணமே இருக்கச் செய்ய இயலாமைக்கும், மக்களின் பலதிறப்பட்ட தேவைகளை முழு அளவில் நிறைவேற்ற ஏலாமைக்கும் காரணம் என்னவென்று இப்பேரவையினரும், மக்களனைவரும் அறிய விழைவது இயல்பேயாகும். மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுகளுக்கும் இடையை நிதி வசதிகளைப் பகிர்ந்தளிப்பதிலுள்ள அகன்ற வேறுபாடு ஒருபுறம் இருக்க, மத்திய அரசு, வளர்ச்சித் தலைப் பின்பாற்படாத தனது செலவினத்தைக் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தத் தவறியமையே, குறிப்பாகக் கடந்த மூன்றாண்டுகளில் திட்ட முன்னேற்றம் தடைப்பட்டதற்குப் பெரிதும் காரணமாகும். அரசியலமைப்பின்படி, வளரும் வருவாய் வாய்ப்புகள் மத்திய அரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு, அதற்குமாறாக, கல்வி, பொதுச் சுகாதாரம் போன்ற செலவினம் விரிந்து செல்லு இயல்புடைய பரந்த பொறுப்புக்கள் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கென நிலையாக உயர்ந்து வந்துள்ள மத்திய உதவியின் வாயிலாக, இதுகாறும் இந்த ஏற்றத்தாழ்வு ஓரளவிற்காவது சரிக்கட்டப்பட்டு வந்தது. ஆனால், 1966 நவம்பர் திங்களில், இம் மாநிலத்தின் நான்காம் திட்டம் தாற்காலிகமாக முடிவு செய்யப்பட்ட

1968 பிப்ரவரி 28]

போது, இத் திட்டத்தின் 564 கோடி ரூபாய் முதலீட்டில், 250 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு மட்டுமே மத்திய உதவி கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. மொத்த முதலீட்டில் 44 சத வீத அளவில் நிற்கிற இந்த மத்திய உதவி, இதற்கு முந்தைய திட்டக் கால அளவுகளில் அளிக்கப்பட்டு வந்த மத்திய உதவியைக் காட்டிலும் அதிக அளவில் குறைந்திருந்தது. நான்காம் திட்டத்திற்குரிய மொத்த மத்திய உதவியை எடுத்துக்கொண்டாலும், இந்த மாநிலத்திற்கு வழங்குவதற்காக ஒப்புக்கொண்ட தொகை குறைவு தான். இம் மாநில மக்கள் தொகைக் கணக்கின் அடிப்படையில், நமக்கு 7·8 சத வீதத்திற்காவது மத்திய உதவி கிடைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் மாறாக, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உதவி, மொத்த மத்திய உதவியில் 7 சத வீதமாகவே இருந்தது.

7. போதிய அளவில் இராத இந்த உதவியும், 1966-67-லும் 1967-68-லும் ஒத்த விகிதப்படி வழங்கப்படவில்லை. திட்ட ஆணைக் குழு நமது அழுத்தமான வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, ஒப்புக்கொண்ட விகிதப்படி மத்திய உதவியை வரும் ஆண்டிற்கு நமக்கு ஒதுக்கித் தரவேண்டியதன் தேவையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. ஆனால், கடந்த இரண்டாண்டுகளில் ஏற்பட்ட உதவித் தொகைக் குறைவினைப் பொறுத்த மட்டில், ஆணைக் குழு அதில் மூன்றில் ஒரு பங்கினை மட்டுமே ஈடுசெய்ய ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. ஆனால், கடந்த இரண்டாண்டுகளில் ஏற்பட்ட குறைவினையும், அடுத்த ஆண்டில் நமக்குள்ள கடும் இடர்ப்பாடுகளையும் கருத்திற்கொண்டு, ஆணைக் குழு நியாயமாக முற்றிலும் ஈடு செய்திருக்க வேண்டும். சென்ற ஈராண்டு களில் மாநிலங்களுக்குச் சேரவேண்டிய விகிதப் படியான உதவியைப் பெறாத ஒரு சில மாநிலங்களுள், நான்காம் நிதி ஆணைக் குழுவின் தீர்ப்பினையொட்டி, திட்டத்திற்குப் புறம்பான கணக்கில் உபரி எதுவும், பெற்றிராத மாநிலம், நமது மாநிலம் ஒன்றுதான். இதைக் கருதியாவது திட்ட ஆணைக் குழு நமது வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்திருக்க வேண்டும்.

8. மத்திய உதவியை வழங்குவதில் இவ்வாறு ஏற்படும் தேக்கம் ஒருபுறமிருக்க, மாநிலத் திட்டங்கள் அனைத்திற்கும் சேர்ந்து வழங்கப்படும் மத்திய உதவி வளராது நின்றதோடு, ஓரளவிற்குக் குறைந்தும் விட்டது. மாநிலத் திட்டங்களுக்கு 1966-67-ல் வழங்கிய மொத்த மத்திய உதவி, 617 கோடி ரூபாய் அளவில் நின்றது. இது இயல்பாக, 1967-68-ல் 650 கோடி ரூபாய்க்கும், 1968-69-ல் 700 கோடி ரூபாய்க்குமாவது உயர்ந் திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டு, உடன்பாடான விகிதப்படி உதவித் தொகை வழங்கப்பட்டிருக்குமானால், நடப்பாண்டிலோ, அடுத்த ஆண்டிலோ, நமக்கு ஏற்ற ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் எந்த விதமான இடர்ப்பாடுகளும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால், 1967-68-ல் வழங் கிய மத்திய உதவியின் அளவு, 617 கோடி ரூபாயிலிருந்து 590 கோடி ரூபாயாகப் பெரிதும் வெட்டப்பட்டது. வேளாண்மை உற்பத்தியில் நடப் பாண்டில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தையும், அதன் விளைவாகத்தொழில் உற்பத்தியில் ஏற்படும் வளர்ச்சியையும் உள்ளத்திற்கொண்டு, வருகிற ஆண்டில் மத்திய நிதி வசதி பெருகுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால், மீண்டும் மாநிலத் திட்டங்களுக்கான மத்திய உதவி நடப்பாண்டு அளவான 590 கோடி ரூபாய் அளவில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. மத்திய உதவியின் வளர்ச்சியில் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த இடை ஒய்வு ஒருபுறமிருக்க, மாநிலங்கள் பங்குகொள்ளும் மத்திய வரிகள், எழுச்சி அடைய வேண்டிய அளவு எழுச்சி பெறவில்லை. வருமான வரி, ஆயத்தீர்வை போன்ற மத்திய வரிகள், பொருளாதார மந்தநிலை காரணமாகவும் ஏனைய காரணங்களி னாலும் வளர்ச்சி அடையவில்லை யென்று சொல்லித் தப்பினாலும், மாநிலங் கள் கடும் நிதி இடர்ப்பாடுகளை எதிர்நோக்கி இருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் அவைகளுக்குத் துயர்தணிப்பு அளிப்பதற்காக, இப்போது 550 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் நிலுவையாக நிற்கிறதென மதிப்பிடப்பட்டுள்ள, வரு மான வரி நிலுவைகளை வசூலிப்பதற்கு ஓரளவிற்காவது அக்கறையுடன் முயற்சிகள் செய்யப்படுமென்று நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும். வருமான வரியின்கீழ் கிடைக்கும் தொகையில் 75 சத வீதம் மாநிலங்களுக்கு இடையே

பிரித்துக் கொடுக்கப்படவிருப்பதால், இது பெரும்பாலும் மாநில வருவாய் வாயில்களில் ஒன்றுகவே மாறியுள்ளது. இந்த வரியை விதித்துத் திரட்டும் பொறுப்பு மத்திய அரசைச் சார்ந்தது என்றுலும், முனைந்து வசூல் செய்வதில் மத்திய அரசின் இயந்திரத்தில் குறை ஏதும் ஏற்படின், மாநிலங்களே பெரிதும் அல்லற்படுகின்றன. வரி நிலுவைகளை வசூலிப்பதில் மாநில அரசுகள் செவ்வையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று திட்ட ஆணைக் குழு வற்புறுத்தி வருகின்ற அதே நேரத்தில், தற்போது வருமான வரியைப் பொறுத்தவரையிலுள்ள ஏராளமான நிலுவைத் தொகைகளை வசூல் செய்வதற்கு மத்திய அரசின் மீதும், அதே அளவு வன்மையாக அது வற்புறுத்த வேண்டும். விற்பனை வரியிலிருந்து, 1966–67-ல் 44 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வருவாய் கிட்டியிருக்க நமது மாநிலத்தில் நிலுவையில் நின்ற தொகையின் மொத்தம் 7 கோடி ரூபாய் மட்டுமே ஆகும். இது, இதற்கான ஆண்டு வருவாயில் 16 சத வீதமே. வருமான வரியின்கீழ் வசூலிக்கப்படாத நிலுவைத் தொகைகளும், ஏறக்குறைய இந்த அளவில் நிறுத்தப்பட்டிருக்குமானுல், மாநிலங்களுக்குக் கூடுதல் நிதி வசதிகள் கிட்டும் நிலைமையில், கணிசமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கும்.

வளரும் கடன் சுமை

9. மாநிலத் திட்டங்களுக்கான மத்திய உதவியில் தேக்க நிலை ஏற்பட்டு, மத்திய வரிகளில் மாநிலங்களின் பங்கு வளர்ச்சி அடையாதுபோன அதே நேரத்தில், இந்திய அரசிற்குச் சேர வேண்டிய கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தும் பொறுப்பு மிக அதிகமாய் உயர்ந்துள்ளது. எனது, கடந்த ஜூன் திங்கள் வரவு-செலவுத் திட்ட உரையில், கடன் பொறுப்புக்கள் ஏறி வருவாறே செல்வதை இப்பேரவையின் நாட்டத்திற்குக் கொண்டுவரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தேன். முதல் திட்டத்தின் தொடக்கத்திலே, 1950-ல் இந்திய அரசிற்குச் சேரவேண்டிய கடன் 14 கோடி ரூபாயாக இருந்ததற்கு மாருக, மூன்றும் திட்ட இறுதியில் 270 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உயர்ந்திருந்தது. அது, இப்போது 300 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உயர்ந்துள்ளது. மத்திய அரசிடமிருந்து பெறும் கடன்களுக்கு உரிய சராசரி வட்டி வீதம், 1955–56-ல் ஏறக்குறைய இரண்டரை சத வீதமாக இருந்ததற்கு மாருக, இப்போது நாலரை சத வீதத்திற்கு மேல் போகிறது. இவையிரண்டின் விளைவாக, இந்திய அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வட்டித் தொகை, 1950–51-ல் ஏறக்குறைய 41 லட்சம் ரூபாயாக இருந்தது. 1968–69-ம் ஆண்டின் வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளில் ஏறத்தாழ 15 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயர்ந்துள்ளது. இந்திய அரசுக்குச்செலுத்த வேண்டிய வட்டித்தொகைகளின் சுமையினுல் பல மாநிலங்கள் தடுமாறி நிற்கின்றன. எனவே, மாநில அளவில் செய்யப்படுகின்ற மூலதன முதலீட்டின் கணிசமான பகுதியின் ஆதாயமற்ற தன்மையை இந்திய அரசு கவனித்து, வட்டி வீதம் குறித்தும், கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய கால அளவினைக் குறித்தும் தற்போதுள்ள கடும் நிபந்தனைகளைத் தளர்த்தியமைத்து, ஆறுதல் அளிக்க வேண்டுமென, மாநில அரசுகள், இந்திய அரசுடனும், தொடர்ந்துவந்த நிதி ஆணைக் குழுக்களுடனும் வாதிட்டு வந்துள்ளன. பற்பல மாநிலங்களிலிருந்து தனக்குச் சேர வேண்டிய கடனைத் தொகுப்பதற்கான சில செயற் குறிப்புகளை இந்திய அரசு இப்போது அனுப்பியுள்ளது. ஆனுல், அது தயாரித்து அனுப்பியுள்ள செயற்குறிப்புகள், பெரும் பலன் அளிக்க மாட்டா. குறிப்பாக, அவை, கடனில் கணிசமான பகுதி, நீர் வழங்குதல், புயல் அல்லது பஞ்சம் காரணமாக ஏற்பட்ட துயர் துடைத்தல் அல்லது பொற்கொல்லர்கள் துயர் துடைத்தல், அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளித்தல் போன்ற நோக்கங்களுக்குச் செலவிடப்பட்டுள்ளன, என்பதையும், அத்தகைய கடன்கள், நியாயமாக மானியங்களாக மாற்றப்பட வேண்டியவை என்பதையும் நாட்டத்திற் கொள்ளாமல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

10. வட்டிச் செலவுகள் ஒரு புறமிருக்க, 1968–69-ம் ஆண்டிற்குரிய வரவு-செலவுத் திட்டத்தை, நடப்பு ஆண்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, இந்திய அரசுக்குத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய கடன் தொகை

1968 பிப்ரவரி 28]

கள் மிகவும் அதிகரித்துள்ளன. நடப்பு ஆண்டில் 20 கோடியே 30 இலட்சம் ரூபாய் திருப்பிச் செலுத்தவேண்டியிருப்பதற்கு மாறாக, நாம் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய தொகை, குறுகிய காலக்கடன்களை நீக்கிப் பார்த்தாலும், 7 கோடி ரூபாய் கூடுதலாகி, மொத்தம் 27 கோடியே 30 இலட்சம் ரூபாய் அளவில் உள்ளது. அடுத்த ஆண்டில், திட்டத்திற்கான நமது நிதி வசதிகள் கரைவதற்குக் காரணமான முக்கியக் கூறுகளில், இது ஒன்றாகும். நிதி ஆண்டினை முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து அதிகப்பற்று (Over draft) இன்றி, நாம் இதுகாறும் நமது நிதி நிலையைச்சமாளித்து வந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிய, இப்பேரவை மகிழ்ச்சியுறுமென்று நம்புகிறேன். 1966–67-ல் மத்திய அரசு, ஒரு சில மாநிலங்களின் அதிகப்பற்றைத் தீர்ப்பதற்கென அவைகட்கு 108 கோடி ரூபாய் அளவிற்குச் சிறப்புதவி அளித்தது. அத்தகைய உதவியெதனையும் நாட வேண்டிய நிலை ஏற்படாத மாநிலங்களில், தமிழ்நாடும் ஒன்று. நடப்பு ஆண்டில் கூட, பல மாநில அரசுகள் அதிகப்பற்று வாங்கும் நிலையை அடையலாமென்றும், மத்திய அரசு, அத்தகைய மாநில அரசுகளின் உதவிக்குச் செல்லக்கூடுமென்றும் நான் நினைக்கிறேன். மாநிலங்களது அதிகப் பற்றுகளைக் கொடுத்துத் தீர்க்க, மத்திய அரசு, திட்டத்திற்குப் புறம்பாகச் சிறப்பு உதவி அளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படாதிருப்பின், மாநிலத் திட்டங்களுக்கான மத்திய உதவி மேலும் உயர்ந்திருக்குமென்றும், நாமும் நமக்குரிய பங்கினை அடைந்திருப்போமென்றும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுவது மிகையாகாது. மாநில அரசுகளின் நிதி நிலையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை, இந்திய அரசு தொடங்க வேண்டுமென்றும், குறிப்பாக மாநில அரசுகள் முறையின்றி அதிகப் பற்று பெறும் நிலை அறவே நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் எல்லோராலும் உணரப்படுகிறது. எனவே, நிதி நெருக்கடி எதனிலும் சிக்காமல் இதுகாறும் இயங்கி வந்துள்ள ஒரு மாநிலம்—திட்டத்திற்குத் தேவையான நிதி வசதிகளைத் திரட்டுவதில் பின்னடையாத ஒரு மாநிலம்—தனது திட்டங்களின் வளர்ச்சி ஓட்டம் தளராமல் பேணி வருவதற்கென, அதற்கு இத்தருணத்தில் உதவிபுரிய வேண்டுவது கடமையாகும். அவ்வாறு உதவி அளிக்க மறுப்பது கடந்த காலத்தில் நாம் விவேகத்துடன் செயலாற்றியமைக்காக நம்மைத் தண்டிப்பதற்கொப்பாகும். எனவே, அடுத்த ஆண்டில் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தும் பொறுப்பு, ஏறக்குறைய நடப்பு ஆண்டில் இருக்கும் அளவிலேயே நிற்கும் வண்ணம், அடுத்த நிதியாண்டில் இந்திய அரசுக்குச் சேர வேண்டிய கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துகின்ற கால அளவினை மாற்றியமைக்கும்படி இந்திய அரசினை கேட்டுள்ளோம். தொடக்கத்தில் மத்திய அரசு அளித்துள்ள பதில் சாதகமாக இல்லாதிருப்பினும், நமது பக்கம் நியாயம் இருப்பதால், இதனைத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தவேண்டுமென மாநில அரசு விரும்புகிறது.

11. இந்திய அரசிற்குப் பெருந்தொகைகளைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டியிருப்பதோடு, கடந்த காலத்தில் எழுப்பியுள்ள பெரிய பொதுக் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் கூடியுள்ளது. 12 00 மு.ப.
நடப்பு ஆண்டில் 18 கோடி ரூபாய்க்கு வெளிச்சந்தைக் கடன் ஒன்றைத் திரட்டியுள்ளோம். தவணைக்காலம் முடிவடைந்த ஒரு கடனுக்கு 10·5 கோடி ரூபாய் அளவில் திருப்பிச் செலுத்தப்பட்ட பின்னர், இக் கடன் வாயிலாக நிகரமாய்க் கிட்டிய நிதி வசதி, 7·5 கோடி ரூபாய் அளவினதாகும். அடுத்த ஆண்டில் நாம் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய பெரிய வெளிச் சந்தைக் கடன் ஒன்று, 14 கோடி ரூபாய் அளவில் உள்ளது. இருபது கோடி ரூபாய் அளவில் புதிய கடன் ஒன்றினை நாம் திரட்ட முடியுமென்ற அடிப்படையில், இக் கடன் வாயிலாக அரசின் வழிவகை நிதி நிலைக்குக் கிட்டும் நிகர உதவி, 6 கோடி ரூபாய்அளவினதேயாகும். எனவே, நடப்பு ஆண்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இவ் வினத்தின் கீழ் மட்டும் திட்டத்திற்குத் தேவைப்படுகிற நிதி வசதியில் 1·5 கோடி ரூபாய் அளவில் துண்டுவிழும். கடந்த காலத்தில் கடன் கரைப்பு நிதிக்கென (Sinking Fund) போதிய நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டிருக்குமாறால், காலத் தறுவாயிலுள்ள கடன்களுக்கான தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்துவதில் எந்த விதமான சிக்கல்களும் ஏற்பட வேண்டிய

இல்லை. இது குறித்து, 1955-ம் ஆண்டிலிருந்து, இந்திய அரசின் சிறப்பான சில அறிவுரைகளைப் பின்பற்றி, கடன் கரைப்பு நிதிக்கு, நமது மாநிலத்தில் மிகக்குறைந்த வீதங்களில் மட்டுமே தொகை ஒதுக்கப்பட்டு வந்தது. இதற்கு முந்திய மூன்று நிதி ஆணைக் குழுக் களின் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டு, நான்காம் நிதி ஆணைக்குழு, மாநில அரசுகள் திரட்டும் பொதுக்கடன்களினால் ஏற்படுகிற வட்டிச் செலவு களும் கடன் கரைப்புச் செலவுகளும், மாநில நடைமுறைக் கணக்கில் சேரும் நிதிமாற்றம் (Devolution) பெறுவதற்குரிய நியாயமான செலவினமாகக் கருதப்பட வேண்டுமென்று உணர்ந்தது. ஆயினும், கடன் கரைப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டிய தொகைகளை முழு அளவில் ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக, நிதி ஆணைக் குழுவினர் நிதி மாற்றம் பற்றிய, தங்கள் திட்டத்தில், பற்பல மாநிலங்களிலே நடைமுறையிலுள்ள பழக் கத்தின் அடிப்படையில் கணக்கிடப்பட்ட தொகைகளை மட்டுமே சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இந்த நடை முறையினால், கால இறுதி அடைகின்ற கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக, சில மாநிலங்களுக்குப் பெரு மளவுக்கான வீதங்களிலும், ஏனைய மாநிலங்களுக்குப் போதிய வீதங் களிலும், நிதி வசதிகளை வழங்க வகையேற்படுமென நிதி ஆணைக் குழு ஒளிவு மறைவின்றி ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. இதன் விளைவாக, மாநிலங் கள் அனைத்தின் கடன் கரைப்பு நிதிக்கு கணக்கில் எடுத்துக்கொண்ட தொகைகள், ஐந்தாண்டுக் கால அளவில் 286 கோடி ரூபாய்க்குமேல் பெருமளவில் சென்றாலும், தமிழ் நாட்டில் கடந்த காலத்தில் கடன் கரைப்பு நிதி குறித்துப் பின்பற்றி வந்த பழக்கங்களின் அடிப்படையில், அதற்கு 8 கோடியே 90 இலட்சம் ரூபாய் மட்டுமே இந்த வகையில் கிட்டியது. நான்காம் நிதி ஆணைக்குழு பின்பற்றிய நடை முறை காரணமாக, தமிழ்நாடு போன்ற சில மாநிலங்களுக்குப் பெரும் அநீதி இழைக்கப்பட்டுள்ளது என்கிற உண்மையை, நான்காம் நிதி ஆணைக் குழுவின் உறுப்பினர்களில் ஒருவரான திரு. மோகன்லால் கௌதம் அவர்கள் தமது கருத்து வேற்றுமைக் குறிப்பில் தெளிவாகக் குறிப் பிட்டிருக்கிறார். இதன் பின்னர், மாநிலங்கள் முழு அளவில் கடன் கரைப்புக்கென நிதி ஒதுக்கம் செய்யும் பொருட்டு, அவைகட்குச் சிறப்பு உதவி அளிக்க வேண்டியதன் தேவையை இந்திய அரசும் உணர்ந் துள்ளது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். ஐந்தாண்டுக் கால அளவிற்கு நான்காம் நிதி ஆணைக் குழுவின் நிதி மாற்றத் திட்டத்தின்கண் ஏற் கெனவே அடங்கிய 8 கோடியே 90 இலட்சம் ரூபாய் நீங்கலாக, இந்திய அரசு வெளிச்சந்தைக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கென 1966-67-லிருந்து தொடங்கி, ஆண்டொன்றுக்கு 6 கோடியே 5 இலட்சம் ரூபாய் அளவிற்குச் சிறப்பு மானியம் ஒன்றைத் அளிப்பதாக அறிவித்துள்ளது. ஆனால், இத்தொகையை ரொக்கமாக வழங்குவதற்கில்லையெனவும், திட்டத்திற்கு நிதி வசதி செய்வதற்கான பல்வகை வளர்ச்சிக் கடனில் ஒரு பகுதியை மானியமாக மாற்றிக்கொள்வதன் மூலம் இவ்வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப் படும் என்றும் இயம்பியுள்ளனர். இந்த ஏற்பாட்டின்படி, நமது மாநிலம் பல்வகை வளர்ச்சிக் கடனுக்கு வட்டி செலுத்தும் வகையில் உடனடியாகச் சிறிதளவிற்குப் பயனடையலாம் ; 1970-71-லிருந்து அசல் தவணைகளை மேலும் குறைத்துச் செலுத்துவதன் வாயிலாகச் சற்று கணிசமான அளவில் நலனடையலாம். ஆயினும், வருகிற ஆண்டில் திட்டத்திற்கு நிதி உதவுவதற்காகக் கூடுதல் நிதி வசதிகள் பெருமளவில் கிட்டும் வாய்ப்பு இல்லை. நிதி ஆணைக்குழு கடைப்பிடித்த நெறி முறைகளினால், பற்பல மாநிலங்களுக்கு நிதி வசதிகளை ஒதுக்குவதல் வேறுபாடு ஏற்பட்டுள்ளதென்று இந்திய அரசு உணர்ந்தபோது, திட்டத் திற்காக ஏற்கெனவே வழங்க ஒப்புக்கொண்ட உதவித் தொகையை ஈடுசெய்ய முற்படுவதற்கு மாறாக, திட்டத்திற்குரிய மத்திய உதவியின் உச்சவரம்பிற்குப் புறம்பாகக் கடன் கரைப்பிற்கென சிறப்பு மானியம் ஒன்றை வழங்க முன்வந்திருக்க வேண்டும். தமிழ்நாடு, ஆந்திர பிர தேசம், பீகார், கேரளம், மத்தியப் பிரதேசம், மைசூர், ராஜஸ்தான் போன்ற ஒரு தொகுதி மாநிலங்களுக்குத் திட்ட உதவி, கடன் கரைப்பதற்கான சிறப்பு மானியத்தின் அளவிற்குச் சமமாகக் குறைந்து போகும் நிலையும், ஏற்கெனவே நிதி ஆணைக்குழுவிடமிருந்து கடன் கரைப்பதற்கென போதிய உதவியைப் பெற்றுள்ள மகாராஷ்ட்ரம், குஜராத், உத்திரப்பிரதேசம்

1968 பிப்ரவரி 28]

போன்ற ஏனைய மாநிலங்களுக்குத் திட்ட உதவி அவ்வாறு குறையாத ஒரு நிலையும், மத்திய அரசின் செயற் குறிப்புகளிலிருந்து உருவாவதற்கு இடமேற்பட்டுள்ளது. எனவே, 1966–67, 1967–68, 1968–69 ஆகிய இந்த மூன்றாண்டுகளுக்கும், கடன் கரைப்பதற்கென இந்திய அரசு வழங்கும் உதவித் தொகையான 18·15 கோடி ரூபாய், இயல்பான திட்ட உதவிக்குக் கூடுதலாக அமைவது தான் நேர்மையாகும். 18·15 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு முழுமையாக உதவியளிக்க இந்திய அரசின் வழிவகை நிதி நிலை இடங்கொடுக்காவிடினும், திட்டத்திற்குரிய பலவகைய வளர்ச்சிக் கடனுக்கு ஈடுசெய்ய முற்படாமல், 1968–69-ம் ஆண்டிற்குரிய உதவியான 6·05 கோடி ரூபாயையாவது வழங்குவதில், மத்திய அரசிற்கு இடர்ப்பாடு ஏதும் இருக்காது என நினைக்கின்றேன். அவ்வாறு உதவியளிப்பின், வருகிற ஆண்டில் வளர்ச்சி வேகம் தணியாது போற்றிவர உதவியாயிருக்கும்.

அகவிலைப்படி வீத உயர்வுகளின் விளைவு

12. கடன் பொறுப்புகளின் சுமை பெருகியிருப்பது ஒருபுறமிருக்க விலைவாசிகளின் ஏற்றத்தையொட்டியும், குறைந்த ஊதியம் பெறும் பணியாளர்களின் வாழ்க்கை நிலையைக் காக்க வேண்டிய தேவையைக் கருதியும், அரசாங்கப் பணியாளர்களின் அகவிலைப்படி வீதங்கள் அடுத்தடுத்து உயர்த்தப்பட்டது முற்றிலும் நியாயமானதாயிருப்பினும், அவை மாநில நிதி நிலையில் கடும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. 1965–66-ம் ஆண்டின் இறுதி வரையில் வழங்கப்பட்ட அகவிலைப்படி வீத உயர்வுகள், நான்காம் நிதி ஆணைக்குழுவின் தீர்ப்பின வாயிலாக ஈடு செய்யப்பட்டிருக்க, அதன் பின்னர் வழங்கியுள்ள உயர்வுகளுக்கு, அத்தகைய உதவி ஏதும் கிட்டவில்லை. மாநில அரசுகளின் நிலையான இக்குறையினைப் போக்க "கஜேந்திர காட்கர் ஆணைக்குழு" திட்டவட்டமான சில செயற் குறிப்புக்களை வகுக்குமென எதிர்ப்பார்த்திருந்தோம். ஆனால் அக்குழு, "மாநில அரசுப் பணியாளர்கட்குச் செலுத்தப்படும் அகவிலைப் படி வீதங்கட்கும் மத்திய அரசுப் பணியாளர்கட்குச் செலுத்தப்படும் வீதங்கட்குமிடையே வேறுபாடு இருப்பது எந்த வகையிலும் நியாய மாகாது" என்ற வகையில் திட்ட வட்டமான தனது முடிவைத் தெரிவித்து விட்டு, இதற்கென இந்திய அரசு சிறப்பு உதவி ஏதேனும் வழங்கும் கேள்வி, தனது ஆய்விற்குப் புறம்பானது என்று இயம்பி வாளாவிருந்துவிட்டது.

4. தீர்மானம்—

முதலமைச்சரின் நிதிநிலை அறிக்கை உரையை அவை முன்னவர் படித்தல்.

THIRU K. VINAYAKAM : Sir, I move—

"That instead of the Hon. Chief Minister, who is not well, straining himself by reading his Budget speech, the Hon. Leader of the House be requested to read the remaining Budget speech".

THIRU P. G. KARUTHIRUMAN : Sir, I support the Motion moved by the Hon. Member Thiru K. Vinayakam.

தீர்மானம் அவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

3. 1968-69-ஆம் ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டம்— பேரவைமுன் வைத்தல்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : அடுத்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் தோன்றக்கூடிய இப்பெற்றிவாய்ந்த பல்வேறு தேவையினங்கள் தனது ஆய்வில் அடங்கவில்லையென நான்காம் நிதி ஆணைக்குழுவே உணர்ந்து, "அத்தகைய தேவைகளைக் குறித்து ஆய்வதற்கும், தேவைப் படும் இடங்களில் எல்லாம் மத்திய உதவியளிக்கவும் பொருத்தமான நடைமுறை ஒன்றினை வகுக்க வேண்டியிருக்கும்" என அறிவித்துள்ளது.